

ФОРМИ РЕАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ОСНОВНІ НАПРЯМИ ЇЇ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ

© Стояновський А.Р., 2011

Розглянуто основні положення понятійного апарату загального та спеціального інноваційного законодавства з погляду особливостей реалізації в Україні інноваційної діяльності. Запропоновано авторське бачення поняття форм реалізації інноваційної діяльності, з урахуванням норм чинного законодавства, а також означено основні форми реалізації в Україні інноваційної діяльності. Проаналізовано основні напрями провадження державної політики в інноваційній сфері, спрямовані, серед іншого, на державну підтримку господарювання суб'єктів інноваційної діяльності.

Ключові слова: інноваційна діяльність, інноваційні структури, суб'єкти інноваційної діяльності, державна підтримка інноваційної діяльності.

The article shows the basic provisions of notions of general and special laws of innovative features in terms of innovation in Ukraine. The author forms of vision concept of innovation, in view of the current legislation, and is defined as the main forms of innovation activity in Ukraine. The paper also presents an analysis of the main directions of realization of state policy in the sphere of innovations aimed at the state support these subjects innovation.

Key words: innovation activity, innovation structures, innovative enterprises, government support of innovation.

Постановка проблеми. У традиційних підходах до побудови моніторингових систем в інноваційній сфері, питанням встановлення характерних рис, які притаманні саме інноваційній діяльності, не надавалося належної уваги. І це незважаючи на те, що сама державна підтримка інноваційної діяльності передбачає функціонування різного роду спеціальних режимів, які запроваджуються з метою підвищення результатів господарювання суб'єктів, які реалізують інноваційну діяльність у різних організаційних формах. Саме тому необхідно забезпечити компетентні органи влади релевантною інформацією щодо результатів інноваційної діяльності за основними формами її реалізації, з метою коригування державної політики в інноваційній сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій Теми оцінювання ефективності інноваційної діяльності, зокрема реалізованої згідно з інноваційними проектами, стосується немало наукових праць як вітчизняних, так і зарубіжних вчених, серед яких виділимо: М.В. Волосяка [1], В.Л. Гаврилову [2], В.Г. Горника [3], Г.І. Лазутіна [5] та інших. Розмаїття наукових та практичних підходів щодо вирішення окресленої проблеми підтверджує її актуальність. Проте багато питань досі залишаються відкритими.

Окремі дослідники обґрунтовують важелі державної підтримки щодо реалізації інноваційної діяльності у різних її формах, але практично ніхто не визначає механізмів відображення результативності такої реалізації, та, відповідно, її регулювання.

Частково ця ідея висловлена в [5], де зазначено, що ефективність регулювання інноваційних процесів безпосередньо залежить від науково обґрунтованого прийняття управлінських рішень щодо вибору принципів, методів та форм їх організації, реалізації інноваційної політики. Автор вважає найважливішим елементом методичного забезпечення державного регулювання інноваційної сфери визначення механізму регулювання як системи управління відносинами суб'єктів інноваційної діяльності щодо розроблення та впровадження новацій. Ми поділяємо думку науковця, проте, якщо розглядати інноваційні процеси у межах інноваційних проектів, окремі підходи [5] потребуватимуть додаткового корегування.

Цікавою є думка, висловлена в [2]. Науковець констатує, що орієнтація промислових підприємств на власні ресурси (через обмежену доступність альтернативних джерел) визначає необхідність розвивати організаційні форми інвестиційного забезпечення на основі максимально ефективного використання їхнього науково-технічного і виробничого потенціалів з урахуванням економічних, організаційних і політичних факторів зростання інвестицій в інноваційну діяльність. В [2] запропоновано форму організації інвестиційного забезпечення інноваційних проектів на базі консультативного підприємства, яке за результатами дослідження попиту споживчого ринку та виробничих можливостей веде роботу з об'єднання потенціалів промислових підприємств із метою реалізації спільного інноваційного проекту; дослідник сформулював принципи діяльності такого підприємства.

Згідно із [2] розвиток організаційних форм інвестування інноваційної діяльності в промисловості оснований на схемі інноваційного циклу з подвійним кругообігом капіталів, а також на визначенні значущості окремих елементів інвестиційного забезпечення на кожному з етапів інноваційного циклу. Низка науковців [1, 3] стверджує, що форми підтримки інноваційної діяльності слід закладати під час розроблення державної промислової політики. Основним при цьому має бути формування відповідної правової бази та стимулювання подальшого розвитку мережі інноваційних структур.

Цілі статті. Мета статті – визначення передумов та особливостей провадження інноваційної діяльності в Україні та обґрунтування основних форм її державної підтримки.

Виклад основного матеріалу. Одним з перших завдань під час моніторингу господарювання суб'єктів інноваційної діяльності є забезпечення системи моніторингу релевантною інформацією щодо перебігу інноваційних процесів на мікро- та макрорівнях. Формування інформаційної бази для потреб системи моніторингу інноваційної діяльності передбачає безперервне відслідковування перебігу інноваційної діяльності з одночасною фіксацією визначених показників, які найповніше характеризують інноваційну діяльність. Саме тому першочергово ми проаналізували загальне та спеціальне законодавство в інноваційній сфері з метою окреслення меж інноваційної діяльності, визначення основних форм її реалізації та встановлення особливостей, які дають змогу відстежувати її перебіг у межах державної інноваційної системи.

Відповідно до [12, ст. 2] законодавство України у сфері інноваційної діяльності ґрунтується на Конституції України і складається із законів України “Про інноваційну діяльність”, “Про інвестиційну діяльність”, “Про наукову і науково-технічну діяльність”, “Про наукову і науково-технічну експертизу”, “Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків”, “Про спеціальну економічну зону Яворів”, “Про наукові парки” та інших законодавчих актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері. Проаналізувавши зазначені законодавчі акти, а також інші нормативно-правові акти, які на пряму пов'язані з реалізацією в Україні інноваційної діяльності, можна стверджувати, що поняття форм реалізації інноваційної діяльності в зазначених документах безпосередньо не розглядається. Найближчим до вказаного є поняття видів інноваційної діяльності, про які згадується в назві статті 327 [4]. Проте в самій статті не подається детального переліку видів інноваційної діяльності, а лише зазначаються можливі напрями її здійснення. Окрім цього, аналіз літературних джерел, в яких розглядаються питання інноваційної діяльності, показав, що в науковій літературі не існує чітко окресленого поняття форм реалізації інноваційної діяльності. Отже, під формою реалізації в Україні інноваційної діяльності слід розуміти однорідний процес господарювання суб'єкта інноваційної діяльності щодо реалізації власної компетенції в інноваційній сфері, яка здійснюється у певних організаційних межах, встановлених чинним законодавством. З метою окреслення основних форм реалізації в Україні інноваційної діяльності проаналізовано законодавчі та нормативно-правові акти в інноваційній сфері.

Інноваційною відповідно до [12, ст. 1] є діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових

конкурентоздатних товарів і послуг. З цього визначення досить важко чітко окреслити основні результати реалізації інноваційної діяльності, а також основні форми її реалізації в Україні. Під час аналізу спеціального інноваційного законодавства встановлено, що основними результатами інноваційної діяльності є інноваційний продукт та інноваційна продукція. А відповідно до [12] інноваційних продукт та інноваційна продукція виробляються лише внаслідок реалізації інноваційного проекту. На це вказують норми закону, а саме: п. 1 статті 14 цього закону вказує на те, що інноваційний продукт є результатом виконання інноваційного проекту, а відповідно до п. 1 статті 15 цього ж закону інноваційною можна визнати лише продукцію, яка є результатом виконання інноваційного проекту. Окрім цього, у ст. 1 та ст. 12 цього закону сформоване означення інноваційного проекту, який є комплектом документів, що визначає процедуру і комплекс усіх необхідних заходів (зокрема інвестиційних) щодо створення і реалізації інноваційного продукту і (або) інноваційної продукції, які з логіки цього визначення є результатом реалізації інноваційного проекту. Отже, відповідно до спеціального інноваційного законодавства, розроблення, виробництво і реалізація інноваційного продукту та інноваційної продукції здійснюється лише у межах реалізації інноваційного проекту.

Згідно із статтею 16 [12], в якій інноваційним підприємством, тобто тим, що веде інноваційну діяльність, називається підприємство (об'єднання підприємств), що розробляє, виробляє і реалізує інноваційні продукти і (або) інноваційну продукцію чи послуги, обсяг яких у грошовому вираженні перевищує 70 відсотків його загального обсягу продукції і (або) послуг. Фактично з цього визначення видно, що інноваційне підприємство – це підприємство, яке розробляє, виробляє і реалізує в Україні інноваційний продукт та/або інноваційну продукцію, які як ми вже вище зазначали, можуть бути створені лише внаслідок реалізації інноваційного проекту. Отже, на підставі норм чинного законодавства в інноваційній сфері, під інноваційним підприємством, на нашу думку, слід розуміти підприємство (об'єднання підприємств), яке реалізує в Україні інноваційні проекти та відповідає вимогам статті 16 [12].

З метою визначення основних законодавчо встановлених форм реалізації інноваційної діяльності розглянемо ст. 5 [12], в якій під суб'єктами інноваційної діяльності розуміють фізичних і (або) юридичних осіб як України, так і іноземних держав, осіб без громадянства, об'єднань цих осіб, які провадять в Україні інноваційну діяльність і (або) залучають майнові та інтелектуальні цінності, вкладають власні чи запозичені кошти в реалізацію в Україні інноваційних проектів. З цього визначення, на нашу думку, очевидно, що суб'єктами інноваційної діяльності є ті суб'єкти, які щонайменше залучають цінності та фінансові ресурси в реалізацію в Україні інноваційних проектів. З логіки встановлення поняття суб'єкта процесу, на нашу думку, впливає що будь-який інший суб'єкт, який не є суб'єктом інноваційної діяльності, не може бути учасником інноваційної діяльності. Саме тому, підсумовуючи вищесказане та відповідно до норм чинного законодавства, ми вважаємо, що інноваційну діяльність реалізують суб'єкти інноваційної діяльності насамперед виконанням інноваційних проектів. В цьому випадку інноваційний проект є формою реалізації в Україні інноваційної діяльності, оскільки ніхто інший, окрім суб'єкта інноваційної діяльності, не може провадити в Україні інноваційну діяльність. Отже, існують дві основні форми реалізації інноваційної діяльності, а саме: інноваційні проекти, серед яких проекти наукових та технологічних парків; програми інноваційного розвитку (регіональні, галузеві, державні та міжнародні). В преамбулі [12] зазначається, що державну підтримку одержують суб'єкти господарювання всіх форм власності, що реалізують в Україні інноваційні проекти, і підприємства всіх форм власності, які мають статус інноваційних. Фактично цією нормою закону можна додатково підтвердити правильність сформованих нами вище означень щодо основних форм реалізації інноваційної діяльності.

Інноваційна діяльність може забезпечити суттєві конкурентні переваги суб'єктам інноваційної діяльності, проте її реалізація переважно пов'язана із значними капіталовкладеннями та супроводжується високим рівнем ризиковості. Саме тому надзвичайно вагомим, з погляду підтримки та підвищення ефективності перебігу інноваційних процесів, є державне сприяння в

інноваційній сфері, яке реалізується через державну інноваційну політику. Державна підтримка інноваційної діяльності, відповідно до чинного законодавства, зокрема [12], здійснюється за допомогою:

- визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку;
- формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності;
- створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу;
- забезпечення взаємодії науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності;
- сприяння інноваційній діяльності та підтримка підприємництва у науково-виробничій сфері через використання ринкових механізмів;
- підтримки міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферу технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок;
- здійснення фінансової підтримки, сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності;
- сприяння розвитку інноваційної інфраструктури;
- інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної діяльності;
- підготовки кадрів у сфері інноваційної діяльності.

Як зазначено вище, інноваційний проект є однією з форм реалізації в Україні інноваційної діяльності, проте інноваційні проекти бувають різних видів. Проаналізувавши спеціальне законодавство в інноваційній сфері, а також наукову літературу з питань інноваційної діяльності, можна стверджувати, що розподіл інноваційних проектів залежно від форм державної підтримки інноваційної діяльності не застосовується. Проте використання цієї класифікаційної ознаки, на нашу думку, дає змогу чітко окреслити форми державного сприяння інноваційної діяльності за кожним окремим проектом. Кожному із розподілених інноваційних проектів притаманні певні особливі форми державної підтримки. Саме тому слід запровадити класифікацію інноваційних проектів залежно від форми державної підтримки інноваційної діяльності та виділити:

- інноваційні проекти, внесені до Державного реєстру інноваційних проектів, зокрема пріоритетні інноваційні проекти, а саме:
  - Ø проекти, які фінансуються наданням фінансової підтримки через кошти державного бюджету, бюджету Автономної Республіки Крим, місцевих бюджетів;
  - Ø проекти, які фінансуються через власні кошти спеціалізованих державних і комунальних інноваційних фінансово-кредитних установ;
  - Ø проекти, які фінансуються через інші джерела, не заборонені законодавством України;
  - проекти технологічних парків, зокрема:
    - Ø проекти, яким надається фінансова підтримка за бюджетною програмою підтримки діяльності технологічних парків;
    - проекти наукових парків, зокрема:
      - Ø проекти, реалізація яких потребує державної підтримки;
    - інноваційні проекти, які реалізуються у ході виконання регіональних, галузевих, державних та міжнародних програм інноваційного розвитку;
    - інші інноваційні проекти.

Найбільшим стимулом до підвищення інноваційної активності суб'єктів інноваційної діяльності із зазначених вище шляхів реалізації державної політики в інноваційній сфері є використання фінансово-економічних важелів, серед яких: державна фінансова підтримка інноваційної діяльності; сприятлива кредитна, податкова та митна політика.

Фінансову підтримку інноваційної діяльності суб'єктів господарювання здійснює Державна інноваційна фінансово-кредитна установа (ДФКУ), яку створив Кабінет Міністрів України за поданням спеціально уповноваженого органу виконавчої влади в інноваційній сфері та діє відповідно до [6]. При цьому, відповідно до п. 2 [9], фінансова підтримка інноваційної діяльності

підприємств здійснюється на поворотній основі. Тобто надані державною кошти, призначені для фінансування інноваційної діяльності суб'єктів господарювання, підлягають обов'язковому поверненню. В цьому самому пункті зазначається, що обсяг коштів, які спрямовуються на фінансування інноваційного проекту, не повинен перевищувати 70 % вартості самого проекту. Окрім цього, згідно з [7; 11] провадиться конкурсний відбір інноваційних проектів, які зареєстровані відповідно до [10] з метою забезпечення фінансової підтримки інноваційних проектів за рахунок коштів ДІФКУ.

За пріоритетними інноваційними проектами, зареєстрованими у порядку, визначеному в [10], передбачається державна підтримка у формі звільнення від сплати ввізного мита і податку на додану вартість щодо ввезених на митну територію України сировини, устаткування, обладнання, комплектуючих виробів та інших товарів (крім підакцизних), які не виробляються в Україні або виробляються, але не відповідають вимогам проекту.

Окрім інноваційних проектів, суб'єкти інноваційної діяльності можуть реалізовувати проекти технологічних парків, зареєстровані у порядку, визначеному в [13]. Відповідно до [14] для технологічного парку, їхніх учасників та спільних підприємств при реалізації проектів технологічного парку запроваджується спеціальний режим інноваційної діяльності, під яким розуміють правовий режим, який передбачає надання державної підтримки щодо стимулювання діяльності технологічних парків, їхніх учасників та спільних підприємств, при реалізації проектів за пріоритетними напрямками діяльності технологічних парків.

Державне сприяння інноваційній діяльності технологічних парків, відповідно до [14, ст. 3], забезпечується державною фінансовою підтримкою та цільовим субсидюванням проектів технологічних парків. Отже, відповідно до [14, ст. 7] технологічним паркам, їхнім учасникам та спільним підприємствам, що виконують проекти технологічних парків, держава надає цільові субсидії у вигляді звільнення від ввізного мита при ввезенні в Україну для реалізації проектів технологічних парків нових устаткування, обладнання та комплектування, а також матеріалів, які не виробляються в Україні. До прийняття Податкового кодексу діяли ще дві норми щодо цільового субсидювання технологічних парків, а саме: надання податкового векселя на суми податкового зобов'язання, що нараховуються згідно із Законом України “Про податок на додану вартість” при імпорті нових устаткування, обладнання та комплектування, зі строком погашення на 720 календарний день, а в разі імпорту матеріалів, які не виробляються в Україні, зі строком погашення на 180 календарний день з дня надання векселя органу митного контролю; та суми податку на прибуток, одержаного під час реалізації проектів технологічних парків, нарахованого в порядку, встановленому Законом України “Про оподаткування прибутку підприємств”. Своєю чергою, податковий вексель, відповідно до [8], є письмовим безумовним грошовим зобов'язанням платника податку сплатити до бюджету відповідну суму коштів у порядку та в терміни, визначені цим Законом, що підтверджує аваль комерційних банків, який видається платником на відтермінування сплати податку на додану вартість, що справляється при імпорті товарів на митну територію України. Протест податкового векселя не здійснюється, а сума, зазначена у непогашеному векселі, розглядається як податкова заборгованість, яка погашається у порядку, передбаченому законодавством для погашення податкового боргу. Проте ця форма державної підтримки діяльності технологічних парків та їх учасників досить часто не використовувалася. Так, наприклад, в 2008 р. статтею 63 Закону України “Про державний бюджет на 2008 рік” було заборонено в 2008 р. надання відтермінувань щодо термінів сплати податкових зобов'язань суб'єктами господарювання за податками і зборами (обов'язковими платежами).

Згідно із [14, ст. 6] для фінансової підтримки проектів технологічних парків передбачається запровадження так званої бюджетної програми підтримки діяльності технологічних парків, яка передбачає щорічно через державний бюджет визначення коштів, які спрямовуються на:

- повне або часткове (до 50 відсотків) безвідсоткове кредитування (на умовах інфляційної індексації) проектів технологічних парків;

- повну або часткову компенсацію відсотків, які сплачують виконавці проектів технологічних парків комерційним банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування проектів технологічних парків.

Окрім цього, проекти технологічних парків відповідно до [14, ст. 9] є пріоритетними для залучення коштів Української державної інноваційної компанії та її регіональних відділень, яка рішенням КМУ від 4 лютого 2009 р. отримала назву “Державна інноваційна фінансово-кредитна установа” (ДФКУ). Проте, незважаючи на [14, ст. 9], відповідно до [7] конкурсний відбір інноваційних проектів, зокрема проектів технологічних парків, здійснюється на рівних умовах за зазначеними в наказі Держінвестицій критеріями відбору.

Із січня поточного року набрав чинності Закон України “Про наукові парки”, відповідно до якого вищі навчальні заклади III–IV рівні акредитації, а також наукові установи можуть створювати в Україні наукові парки з метою розвитку науково-технічної та інноваційної діяльності у вищому навчальному закладі та/або науковій установі, ефективного та раціонального використання наявного наукового потенціалу, матеріально-технічної бази для комерціалізації результатів наукових досліджень і їх впровадження на вітчизняному та закордонному ринках. Також у ході діяльності наукового парку передбачається реалізація проектів наукового парку, які з урахуванням норм цього закону реалізує або сам науковий парк, або його партнери. Відповідно до ст. 15 закону проекти наукового парку, реалізація яких потребує державної підтримки, підлягають державній реєстрації Кабінетом Міністрів України. Державна підтримка діяльності наукових парків в Україні здійснюється у таких формах:

- повне або часткове фінансування розроблення і реалізації проектів наукового парку за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів;
- повне або часткове передавання майнових прав на технології та об’єкти права інтелектуальної власності, створені під час виконання проектів наукового парку, зокрема із залученням державних коштів;
- звернення наукових парків щодо державного замовлення на поставку продукції, виконання робіт і надання послуг для забезпечення пріоритетних державних потреб розглядається у пріоритетному порядку;
- звільнення від обкладення ввізним митом наукового, лабораторного і дослідницького обладнання, а також комплектування та матеріалів, що не виробляються в Україні, згідно з номенклатурою та обсягами, передбаченими проектом наукового парку;
- за проектами, реалізація яких передбачає використання приміщень та обладнання вищого навчального закладу та/або наукової установи, може застосовуватися особливий порядок сплати комунальних послуг та орендної плати.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, обґрунтовуючи основні форми державної підтримки інноваційної діяльності в Україні, можна зробити низку висновків. Інноваційна діяльність має чітко окреслені ознаки, які її вирізняють з-поміж усіх інших видів діяльності, а можливість відслідковування основних форм її організації та реалізації допомагає доволі легко виокремити її із сукупності усіх економічних процесів, що організовані та відбуваються в межах держави. Окрім цього, окресливши форми реалізації інноваційної діяльності, можна виваженіше організувати та реалізовувати державну політику в інноваційній сфері, скеровану, серед іншого, на підвищення ефективності перебігу інноваційних процесів як на мікро-, так і на макрорівнях. Подальші дослідження питань державного стимулювання основних форм реалізації інноваційної діяльності потрібно здійснювати в площині оцінювання державної політики в інноваційній сфері, зокрема, запровадженням ефективної моніторингової системи.

1. Волосяк М.В. Державна регіональна промислово-інноваційна політика [Текст]: автореф. дис.... канд. екон. наук: 08.00.03 / Волосяк Марина Валеріївна; Інст. економ. та прогноз. НАНУ. –

К., 2008. – 19 с. 2. Гаврилова В.Л. Організаційні форми інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності в промисловості [Текст]: автореф. дис.... канд. екон. наук: 08.07.01 / Гаврилова Вікторія Леонідівна; Ін-т економ. промисловості НАНУ. – Д., 2005. – 21 с. 3. Горник В.Г. Державна промислова політика в умовах структурної трансформації економіки України [Текст]: автореф. дис.... канд. наук з держ. управл.: 25.00.02 / Горник Володимир Гнатович; Харківський регіон. інст. держ. управл. – Х., 2005. – 16 с. 4. Господарський кодекс України [Текст]: офіц. текст: за станом на 20 січня 2007 р. – Х.: Одиссей, 2007. – 240с. 5. Лазутін Г.І. Державне регулювання інноваційної сфери [Текст]: автореф. дис.... канд. екон. наук: 08.02.03 / Лазутін Геннадій Іванович; Інст. економ. прогнозування НАНУ. – К., 2003. – 18 с. 6. Питання Державної інноваційної фінансово-кредитної установи: Постанова КМУ від 15.06.2000 № 979 зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=979-2000> – %EF. 7. Питання конкурсного відбору інноваційних та інвестиційних проектів для їх фінансування за рахунок коштів Державної інноваційної фінансово-кредитної установи: Наказ Державного агентства України з інвестицій та розвитку від 23.11.2010 № 122 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z1229-10>. 8. Податковий кодекс України: Кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2755-17>. 9. Про затвердження Порядку використання коштів спеціального фонду Державного бюджету України, що спрямовуються на фінансову підтримку інноваційної діяльності суб'єктів підприємництва: Постанова КМУ від 5.10.2004 №1316 зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1316-2004> – %EF. 10. Про затвердження Порядку державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів": Постанова КМУ від 17.09.2003 №1474 зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1474-2003> – %EF. 11. Про затвердження Порядку формування і використання активів Державної інноваційної фінансово-кредитної установи: Постанова КМУ від 17.06.2009 № 685 зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=685-2009> – %EF. 12. Про інноваційну діяльність [Текст]: Закон України: [зі змінами] // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2003. – № 13. – Ст. 93. 13. Про нормативно-правові акти щодо забезпечення реалізації Закону України "Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків": Постанова КМУ від 17.12.1999 № 2311 зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2311-99> – %EF. 14. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків: Закон України від 16.07.1999 № 991-XIV зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=991-14>.